

ZANGTEKSTEN

PETER LIEBERSON: NERUDA SONGS

1. Si no fuera porque tus ojos tienen color de luna (Soneto VIII)

Si no fuera porque tus ojos tienen color de luna,
de día con arcilla, con trabajo, con fuego,
y aprisionada tienes la agilidad del aire,
si no fuera porque eres una semana de ámbar,

si no fuera porque eres el momento amarillo
en que el otoño sube por las enredaderas
y eres aún el pan que la luna fragante
elabora paseando su harina por el cielo,

oh, bienamada, yo no te amaría!
En tu abrazo yo abrazo lo que existe,
la arena, el tiempo, el árbol de la lluvia,

y todo vive para que yo viva:
sin ir tan lejos puedo verlo todo:
veo en tu vida todo lo viviente.

Hadden je ogen niet de kleur van de maan,
niet die van de dag met klei, arbeid, vuur,
en hield je de lenigheid van de lucht niet vast,
was je niet een week van amber,

was je niet het gele moment,
waarop de herfst in de wilde wingerd klimt
en ook niet het brood dat de glanzende maan
kneedt, terwijl ze haar meel in de lucht strooit,

mijn liefste, ik zou niet van je houden!
Door jou te omhelzen, omhels ik het bestaan,
het zand, de tijd, de boom van de regen

en alles leeft om mij te laten leven:
zonder ver weg te gaan kan ik alles zien:
ik zie in jou leven al wat leeft.

2. Amor, amor, las nubes a la torre del cielo (Soneto XXIV)

Amor, amor, las nubes a la torre del cielo
subieron como triunfantes lavanderas,
y todo ardió en azul, todo fue estrella:
el mar, la nave, el día se desterraron juntos.

Ven a ver los cerezos del agua constelada
y la clave redonda del rápido universo,
ven a tocar el fuego del azul instantáneo,
ven antes de que sus pétalos se consuman.

No hay aquí sino luz, cantidades, racimos,
espacio abierto por las virtudes del viento
hasta entregar los últimos secretos de la espuma.

Liefste lieveling, naar de hemeltoren stegen
de wolken als triomfantelijke wasvrouwen op,
en alles brandde in het blauw, alles was ster:
de zee, het schip, de dag werden samen verbannen.

Kom kijken naar de kerselaars in het besterde water
en naar de ronde sluitsteen van het snelle heelal,
kom aanraken het vuur van het kortstondige blauw,
kom kijken vóór zijn bloesems verwelkt zijn.

Hier is niets dan licht, met massa's, met trossen,
ruimte vrijgemaakt door de gaven van de wind
tot de laatste geheimen van het schuim zijn verklaard. ►

Y entre tantos azules celestes, sumergidos,
se pierden nuestros ojos adivinando apenas
los poderes del aire, las llaves submarinas.

En in al dat hemelse blauw, erdoor overspoeld,
gaan onze ogen verloren en kunnen ze amper gissen
naar de machten van de lucht en de onderzeese sleutels.

3. No estés lejos de mí un solo día (Soneto XLV)

No estés lejos de mí un solo día, porque cómo,
porque, no sé decirlo, es largo el día,
y te estaré esperando como en las estaciones
cuando en alguna parte se durmieron los trenes.

Ga niet één dag ver van me weg, want lang,
ik kan niet zeggen hoe lang een dag is
en ik zal op je wachten zoals in de stations
als de treinen ergens zijn ingeslapen.

No te vayas por una hora porque entonces
en esa hora se juntan las gotas del desvelo
y tal vez todo el humo que anda buscando casa
venga a matar aún mi corazón perdido.

Ga niet één uur weg, want in dat éne uur
voegen de druppels van de slapeloosheid zich samen
en wellicht komt alle rook die een huis zoekt
mijn verlaten hart ook verstikken.

Ay que no se quebrante tu silueta en la arena,
ay que no vuelen tus párpados en la ausencia:
no te vayas por un minuto, bienamada,

Ach, je afdruk in het zand mag niet wegspoelen,
je oogleden mogen niet van me wegvliegen:
je mag niet één minuut weggaan, mijn liefste,

porque en ese minuto te habrás ido tan lejos
que yo cruzaré toda la tierra preguntando
si volverás o si me dejarás muriendo.

want die ene minuut zul je zo ver weg zijn gegaan
dat ik de hele aarde zal doorkruisen en vragen
of je zult terugkeren of me laten sterven.

4. Ya eres mía. Reposa con tu sueño en mi sueño (Soneto LXXXI)

Ya eres mía. Reposa con tu sueño en mi sueño.
Amor, dolor, trabajos, deben dormir ahora.
Gira la noche sobre sus invisibles ruedas
y junto a mí eres pura como el ámbar dormido.

Je bent al de mijne. Je slaap ruste in mijn slaap.
Liefde, smart en arbeid, ze moeten nu slapen.
De nacht wentelt haar onzichtbare raderen
en puur als slapende amber lig je tegen mij aan.

Ninguna más, amor, dormiré con mis sueños.
Irás, iremos juntos por las aguas del tiempo.
Ninguna viajará por la sombra conmigo,
sólo tú, siempre viva, siempre sol, siempre luna.

Niemand anders, liefste, zal met mijn dromen slapen.
Jij zult, wij zullen wandelen op het water van de tijd.
Niemand anders zal door de schaduw met mij meereizen,
dan jij, altijdlevende bloem, altijd zon, altijd maan.

Ya tus manos abrieron los puños delicados
y dejaron caer suaves signos sin rumbo,
tus ojos se cerraron como dos alas grises,

Reeds ontspanden je handen hun tedere vuisten
en maakten ze zachte doelloze gebaren,
je ogen vouwden zich dicht als twee grijze vleugels,

mientras yo sigo el agua que llevas y me lleva:
la noche, el mundo, el viento devanan su destino,
y ya no soy sin ti sino sólo tu sueño.

en ik volg het water dat jij draagt en mij draagt:
de nacht, de wereld, de wind wikkelen hun lot af,
ik echter ben zonder jou slechts jouw slaap.

**5. Amor mío, si muero y tú no mueres
(Soneto XCII)**

Amor mío, si muero y tú no mueres,
no demos al dolor más territorio:
amor mío, si mueres y no muero,
no hay extensión como la que vivimos.

Mijn liefste, als ik sterf en jij sterft niet,
mijn liefste, als jij sterft en ik sterf niet,
laten we dan weinig plaats maken voor verdriet:
geen ruimte is groter dan onze levens.

Polvo en el trigo, arena en las arenas
el tiempo, el agua errante, el viento vago
nos llevó como grano navegante.
Pudimos no encontrarnos en el tiempo.

Als stof op de tarwe, zand in de zandvlakten,
voerde de tijd, het stromende water
en de zwervende wind ons als drijvend graan mee.
We hadden elkaar in die tijd ook niet kunnen ontmoeten.

Esta pradera en que nos encontramos,
oh pequeño infinito! devolvemos.
Pero este amor, amor, no ha terminado,

Van dat weiland waarop we elkaar ontmoetten,
o mijn kleine oneindigheid! doen we afstand.
Maar deze liefde, mijn liefste, eindigt niet,

y así como no tuvo nacimiento
no tiene muerte, es como un largo río,
sólo cambia de tierras y de labios.

en net zo min als ze een geboorte kende,
kent ze een dood, ze is als een lange rivier,
ze verandert enkel van landen en lippen.

**Pablo Neruda, uit *Cien sonetos de amor* (1959)
Vertaling: *Honderd liefdessonnetten* (vertaald en uitgeleid door Willy Spillebeen),
Leuven 2003**